

Mick Schellens

MOLLIE & MOOS

opgeruimd
staat netjes

Geschreven door Mark Haayema

Geïllustreerd door ivan en ilia

1

DUURT LANG

‘Moos! Wakker worden! Moo-hoos!’

Moos opent zijn ogen en staat nog geen seconde later rechtop in zijn mand. ‘Wat is er is? Mogen we al? Heb ik iets gemist?’

Ollie schudt zijn kop. ‘Nee Moos, het is ochtend. Mick is al beneden en heeft onze voerbakken net gevuld, ik heb de mijne zelfs al leeg. Heb jij geen honger?’

Het duurt even voordat Moos het begrijpt. Hij rekt zich uit en gaapt: ‘O... ik heb me een beetje verslapen, denk ik.’ Hij sjokt naar de keuken.

Ollie kijkt hem bezorgd na. ‘Vind je het gek?’ roept hij. ‘Je hebt vannacht weer geen oog dichtgedaan, volgens mij.’

Moos schrokt zijn bak leeg en smakt met volle bek:

‘Maar smak waawom
dwaart ut zwo smak wlang?’

‘Duurt wat zo lang?’ vraagt Ollie, die eigenlijk wel weet waar Moos het over heeft. Want het duurt inderdaad lang. Het is al een behoorlijke tijd geleden dat ze door generaal Rufus zijn opgeroepen en op een geheime missie zijn gestuurd.

Ollie maakt zich er niet zo druk om, maar Moos wel. Sinds hij is benoemd tot soldaat, na de geheime missie in het museum, heeft zijn halsband nog geen enkele keer gezoemd. En daarom doet hij dus geen oog meer dicht. Omdat hij paraat wil staan, dag en nacht.

‘Denk je dat de generaal spijt heeft dat hij mij heeft benoemd?’ vraagt Moos met waterige ogen.

Ollie probeert hem voor de zoveelste keer gerust te stellen. ‘Natuurlijk niet. Maak je maar geen zorgen, ik denk dat het juist goed is.’

Moos kijkt hem vragend aan. ‘Goed? Hoezo?’

Ollie legt uit: ‘Als wij niet worden opgeroepen,

betekent het dat we niet nodig zijn. En als wij niet nodig zijn, wil dat zeggen dat er geen erge dingen gebeuren in de stad.'

Moos weet niet of hij het daarmee eens is. 'Maar...' stamelt hij. 'Stel, je bent een paraplu!'

Ollie lacht. 'Een wat?'

'Een paraplu!' zegt Moos bloedserieus. 'Als je een paraplu bent, dan hoop je toch dat het gaat regenen?'

Ollie begrijpt niet zo goed wat Moos bedoelt. 'Eh... ja?'

'Of stel, je bent een wasmachine,' gaat Moos door.

'Dan wil je ook dat er vieze kleren zijn, toch?'

Anders ben je niks waard.'

Ollie knikt.

Moos laat zijn kop zakken: 'Dus wat is nu een soldaat zonder geheime missie?'

Ollie begrijpt nu wat Moos bedoelt. 'Jij bent niet waardeloos, Moos!' Hij heeft met zijn blonde vriendje te doen. Want er gaat geen dag voorbij of hij heeft het erover. Zelfs in zijn slaap. Afgelopen winter werd Moos wél wakker met een knipperende halsband. Hij stuiterde van ongeduld en zin. Stijf van de spanning ging hij rechtop in zijn mand zitten, maar er gebeurde niks. Het duurde ook heel lang voordat hij doorhad dat Mick hem in zijn slaap als verrassing een feesthalsband met kerstverlichting had omgedaan. Ollie kwam niet meer bij, maar Moos kon er niet om lachen.

‘Ik vind het maar saai zo,’ verzucht Moos. Opeens spitst hij zijn oren en springt op de bank. Ook Ollie hoort iets en doet precies hetzelfde. Vanaf de bank kunnen ze door het raam naar de straat kijken. De ogen van de twee teckels worden groot.

‘Wie zijn dat?’ vraagt Moos.

‘Geen idee!’ zegt Ollie. ‘Ik heb die twee nog nooit eerder gezien.’

Voor het raam lopen twee labradoedels met hun snuit en staart strak in de lucht. Ook zien ze er keurig uit. Geen krulletje in hun vacht zit verkeerd. Ze dragen allebei een glimmende halsband waar een muntstuk aan bungelt. Ze lopen los. Achter hen loopt een meneer met een lange baard en knalrode bril. Ook hij draagt een grote ketting om zijn nek. ‘Ze komen hierheen!’ blaft Moos als hij het drietal naar hun voordeur ziet lopen. Ollie ziet het ook en wacht op de deurbel.

DINGDONG!

Ollie en Moos beginnen te blaffen. Geen idee waarom. Ze blaffen altijd als de deurbel gaat. Omdat ze Mick willen waarschuwen? Dat zou niet nodig zijn, want hij hoort de bel zelf ook wel. Omdat ze enthousiast zijn? Of het spannend vinden? Ze weten het zelf eigenlijk ook niet. Ze doen het gewoon.

‘Stil maar, jongens!’ roept Mick als hij de trap af rent. Omdat de hondjes maar blijven blaffen, sluit

hij de deur van de gang achter zich. ‘Blijven jullie maar even hier.’

Vanuit de woonkamer kunnen de hondjes niet zien wat er bij de voordeur gebeurt. Moos en Ollie leggen hun oor tegen de gangdeur om te horen wat er wordt gezegd.

‘Goedemeurgen, jongeman!’ Ze horen de man met een chique stem tegen Mick praten. ‘Ik ben sinds veurige week de nieuwe burgemeester en ik zou jou deulgraag iets willen vragen. Ik heb een leuke updracht veur je.’

Ollie en Moos kijken elkaar kwapelend aan. Dan horen ze Mick. ‘O, eh hallo. Nou, zegt u het maar!’ De burgemeester kucht: ‘Dit seurt dingen bespreek ik liever op mijn kanteur in het gemeentehuis! Leupt u even mee?’

‘O, ik heb het nogal druk vandaag. Ik wil nog een aantal filmpjes voor YouTube maken,’ antwoordt Mick. ‘U kunt me anders ook mailen, als dat makkelijker is!’

De burgemeester lacht. ‘Nee, dat digitale is niks veur mij. Ik hou van écht, live, zonder schermpjes. Schikt meurgenuchtend u misschien?’

‘Eh... ja. Prima!’ horen de hondjes Mick zeggen. Na een afscheid met ‘Tot ziens’ en ‘Dag heur!’ komt Mick weer de kamer binnen en rent meteen de trap op naar boven om verder te werken. Vanaf de bank zien Ollie en Moos de burgemeester met zijn twee honden de straat uit lopen.

‘Mick is echt beroemd, hè?’ zegt Ollie lachend. ‘Hij mag zelfs bij de nieuwe burgemeester op bezoek komen en krijgt een leuke opdracht!’
Moos zucht: ‘Ja, hij wel...’

-BZZZZZ- -BZZZZZ- -BZZZZZ-

Plots beginnen de halsbanden van Ollie en Moos op te lichten en te trillen.

Moos kan het bijna niet geloven. Zijn bek zakt steeds verder open. ‘Jaaa, eindelijk!’ Van blijdschap rent hij drie rondjes om de tafel.

‘Kom snel zitten!’ fluistert Ollie, die al klaarzit in zijn mand.

‘O ja!’ zegt Moos lachend.

10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1...

-FLOP-

‘WHIEOOOOOOOOOOOOOOOOEEE!’